

Nemůže se tedy stížnost právem dovolávat zásad vyslovených v jiných zákonech a nařízeních, jež dovolují, aby stížnosti byly podány u těch úřadů, které v odpor brané rozhodnutí vydaly, a nemůže se přirozeně dovolávat ani § 19 vl. nař. ze dne 23. září 1920 č. 545 Sb.

Tvrdí-li konečně st-l, že zemský inspektorát vydává platební rozkazy s různým poučením a že dle tohoto poučení stížnosti podávají se většinou u zemského inspektorátu, jest námitka ta bezvýznamná vzhledem k tomu, že v přítomném případě v platebním rozkaze dáno správné poučení stěžovateli podle § 20 dávk. řádu z r. 1915, nehledě ani k tomu, že strana netvrdí ani opaku.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2069.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy): O významu ručení nabyvatele za dávku podle § 15 dávkového řádu z roku 1915.

(Nález ze dne 9. března 1923 č. 3848.)

Věc: Terezie L. v J. proti zemskému správnímu výboru v Praze
o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Smlouvou trhovou ze dne 26. dubna 1919 koupila st-lka dům č. p. — za 12.500 K. Po provedeném řízení byla zcizitelkám vyměřena dávka z přírůstku hodnoty platebním rozkazem ze 16. února 1921. Když exekuce k dobytí dávky zůstala bezvýslednou, vydán záruční platební rozkaz ze dne 26. února 1922 st-lce jako nabyvatelce.

Ve stížnosti namítala st-lka, že proti předpisům prováděcího nařízení k dávkovému řádu vyměřovací úřad opomenul bez prodlení vyměřiti a vymáhati dávku, kterýmžto zaviněním vyměřovacího úřadu se stalo, že zcizitelky pozbyly mezitím jmění; vzhledem k tomu není vyměřovací úřad oprávněn dávku na ní vymáhati, nehledě ani k tomu, že jest nemajetná, chorobná a matka četné rodiny.

Zsv záruční rozkaz zrušil pouze za účelem provádění vyměřovacího řízení se st-lkou, v ostatním však stížnost zamítl a to proto, že nehledě k tomu, že nebylo zvláštního průtahu, dlužno míti na zřeteli, že zákonné ručení nabyvatelovo (§ 15 dávk. řádu) jest odůvodněno, jakmile prokázána jest nedobytnost dávky a omezeno jest pouze promlčením; k osobním a majetkovým poměrům pak přihlížeti nelze, poněvadž dávkový řád v tom směru ustanovení nemá.

Rozhoduje o stížnosti do zamítavé části tohoto rozhodnutí a opakuující vytku a vývody stížnosti v II. stolici, uvažoval nss takto:

Řád dávk. z roku 1915 stanoví sice, že nabyvatel »ručí« za dávku z přírůstku hodnoty, je-li tato na zciziteli nedobytna. Hledí-li se však k německému textu cit. paragrafu, kde se mluví o »Haftungspflicht« a užívá se důsledně výrazu »haften«, a nikoli výrazu »verbürgen«, jest z toho usuzovati, že byl §em 15 stanoven ex lege závazek plniti dávku pro případ, když by původní povinník, t. j. zcizitel dávku ne-

zaplatil a tato byla nedobytnou a že zákon neměl na mysli rukojemský závazek ve smyslu § 1344 o. z. o. a násl.

Tomuto posouzení právní povahy onoho závazku odpovídá také způsob, kterým upraveno procesuální postavení osoby dle § 15, odst. 2. řádu dávk. zavázané, s níž jest třeba zahájit nové řízení a v němž má ona úplně s a m o s t a t n é postavení a právo s a m o s t a t n ý c h námitek ohledně vyměření dávky, i úvaha, že jde o dávku veřejnoprávní a tedy i o veřejnoprávní závazek, jehož obsah i podmínky vzniku posuzovány býti musí dle příslušných norem veřejnoprávních a nikoli dle analogie předpisů soukromého práva občanského. Nelze tu tudíž použití ani ustanovení § 1356 o. z. o., jehož se strana ve své stížnosti dovolává.

Rozhodnou jest tu jen norma dávkového řádu, dle které povinnost záruční vzchází, když jest prokázána »n e d o b y t n o s t« dávky u dlužníka v první řadě zavázaného.

Jest arcí pravda, že pod výrazem n e d o b y t n o s t nelze rozuměti pouze patrnou bezvýslednost provedené již nebo případně úřední akce nesoucí se k vymození dávky u osoby v první řadě zavázané, nýbrž že výrazem tím má býti vysloveno, že úřad dle své povinnosti kroky příslušné k vydobytí dávky u prvního dlužníka n á l e ž í t ě provedl.

Že této povinnosti své úřad vyhověl, nutno vždy předpokládati, tak že straně, tvrdí-li opak, by bylo o tom provéstí důkaz, že se úřad dopustil nějakého zanedbání svých úředních povinností, a nestačí k tomuto důkazu poukázati na domněle zaviněné opožděné vyměření a dobýtí dávky proti dlužníku prvnímu.

Důkaz ten však dle obsahu spisů podán nebyl.

Pokud st-lka poukazuje na svoje neutěšené majetkové a osobní poměry, jsou okolnosti tyto bezvýznamné pro posouzení sporné otázky, ježto dávk. řád okolnosti takové nebere v úvahu při vyměření dávky.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2070.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Morava): I. Nabyvatel nemovitosti není stranou v řízení o vyměření dávky. — II. Postoupí-li vlastník svou nemovitost druhému za určité plnění tohoto vůči dřívějšímu vlastníku nebo vůči osobám třetím k příkazu dřívějšího vlastníka, nejde o převod neúplatný, dávce nepodrobený. — III. Jak jest postupovati, převzal-li dávku nabyvatel. — IV. Udala-li strana v odvolání z platebního rozkazu cenu nabývací vyšší než jakou omylem udala v přiznání k dávce, jest odvolací stolice povinna přihlížeti k tomuto novému udání.

(Nález ze dne 10. března 1923 č. 19.724/22.)

Prejudikatura Boh. 1214 adm.

Věc: Marie B. a Marie Ř. v T. proti moravskému zemskému výboru v Brně stran dávky z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost Marie Ř. zamítá se dílem jako bezdůvodná, dílem jako nepřipustná.